

РЕШЕНИЕ

№ 4524

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 09.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3442** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. вр. чл.256, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по искане /жалба/ на [фирма] срещу бездействие на областния управител на Област С. по заявление с рег.№ ОА-23-11316/25.08.2021г.
От фактическа страна се излага, че с посоченото заявление е поискано деактуването на ПИ с идентификатор 68134.705.1458, стар идентификатор 68134.705.1060, с площ от 841 кв.м, находящ се в [населено място], Район „С.“, кв.274а, [улица], собственост на юридическото лице, за който имот е съставен и не е отписан от актовете книги А. № 3213/11846 от 01.06.1982г. С депозираното заявление било представено решение на Поземлената комисия от 17.11.1994г., с което имотът е възстановен на Ю. П., която го е продала на А. Д. П.. Последният от своя страна продал имота на [фирма], с нотариален акт № 70/2018г., а това дружество продало имота на жалбоподателя, която сделка е обективирана в Нотариален акт № 12, том II, рег.№ 27951, дело № 171/05.11.2018г. Тези документи били приложени към подаденото на 25.08.2021г. заявление, впоследствие със заявление от 31.01.2022г. било пояснено на административния орган, че следва да отпише имота от актовете книги за държавна собственост като било представено допълнително удостоверение от 04.08.2019г. на Район „С.“.
По така депозираното искане областният управител не предприел никакви действия. Поради това жалбоподателят подал трето искане – рег.№ ОА23-4310/31.03.2022г., с което поискал извършването на фактически действия по деактуване на имота и

отписване на същия от регистрите за държавна собственост. Конкретно това задължение се сочи, че произтича от разпоредбите на чл.78, ал.1 от Закона за държавната собственост /ЗДС/ и чл.77 от Закона за собствеността /ЗС/ като предпоставките за изпълнението му са налице. Въз основа на това е направено искане да бъде осъден ответника да извърши фактически действия, изразяващи се в издаване на заповед за деактуване, с която да отпише от актовете книги за държавна собственост А. № 3213/11846 от 01.06.1982г. Претендират се разноските по производството. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Д. и адв.Х..

Ответникът чрез служител с юридическо образование И. моли жалбата да бъде отхвърлена, тъй като съществуването на вещноправен спор е годно правно основание за бездействието на областната администрация. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения по съществуването на спора излага в писмена защита.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспореното бездействие.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят е подал заявление с рег.№ ОА23-11316/25.08.2021г. /л.12 и сл./, с което е поискал от областния управител на Област С. да деактува ПИ с идентификатор 68134.705.1458, стар идентификатор 68134.705.1060, с площ от 841 кв.м, находящ се в [населено място], Район „С.“, кв.274а, [улица], предмет на А. № 3213/01.06.1981г., тъй като считано от 07.12.1994г. имотът е загубил характера си на държавна собственост.

За удостоверяване на качеството си на собственик на имота, чието отписване от актовете книги се иска да бъде извършено от областния управител, жалбоподателят е представил Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 12, том II, рег.№ 27951, дело № 171/2018г. /л.15-16 по делото/. Съгласно посочения нотариален акт, дружеството – жалбоподател е закупило от [фирма] собствен на дружеството – продавач недвижим имот, придобит чрез покупко-продажба, а именно ПИ с идентификатор 68134.705.1060 по КККР, одобрена със Заповед № РД-18-138/24.07.2017г. на изпълнителния директор на АГКК, с площ на имота 841 кв.м, номер по предходен план 1060, кв.247а, парцел X, който имот, съгласно представените пред нотариуса доказателства, съставлява ливада с площ от 841 кв.м, четвърта категория, находяща се в строителните граници на [населено място], землището на [населено място], в местността „Редута“, поземлен имот № 9, к.л. № 388 от кадастралния план, изработен през 1950г.

Дружеството – продавач по гореописаната сделка, е закупило имота, описан в посочения нотариален акт, от А. Д. П. с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 70, том III, рег.№ 7933, дело № 431/2018г. /л.17-19 по делото/. По делото е прието като доказателство и Решение № 542А от 17.11.1994г. на Поземлена комисия – [община], с което е възстановено правото на собственост на Ю. Д. П. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху ливада от 0,841 дка, четвърта категория, находяща се в землището на [населено място], м.“Редута“, имот № 9, кадастрален лист № 388 от кадастралния план, изработен 1950г.

Съгласно удостоверение изх.№ ВС-30-2595/18.11.2015г., издадено от началника на ОСЗ П. на Е. Д. П., за ПИ с идентификатор 68134.705.1060 няма данни за реституционни претенции от трети лица, няма данни и решението на ОСЗ от 17.11.1994г. да е променяно, изменяно или обжалвано в законоустановения срок и е влязло в законна сила на 07.12.1994г.

Съгласно скица на поземлен имот с идентификатор 68134.705.1459 с изх.№ 15-130442/14.02.2019г. /л.14/, издадена от СГКК-С., този имот е нанесен в КККР с с адрес [населено място], Район „С.“, [улица], с площ от 65 кв.м, трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – за второстепенна улица; стар идентификатор 68134.705.1060; номер по предходен план – 1060 и собственик – оспорващото дружество.

Югоизточно от този имот в кадастралната карта е нанесен имот с идентификатор 68134.705.1458, който съгласно скицата на л.89 по делото е с площ от 776 кв.м, стар идентификатор 68134.705.1060, номер по предходен план 1060, парцел X, кв.247а.

От Комбинирана скица за пълна или частична идентичност на поземлен имот с идентификатор 68134.705.1458 по КККР и действащия регулационен план на м.“Х. С.“ /л.13/ се установява, че площта на ПИ с идентификатор 68134.705.1458 по КККР е 776 кв.м, а по графични данни площта на УПИ X-1060, кв.247а е 776 кв.м. Видно от тази скица за ПИ с идентификатор 68134.705.1458 е отреден УПИ X-1060. Съгласно удостоверение на кмета на Район „С.“-СО, чийто номер и дата не се четат /л.23 по делото/, за УПИ X-1060, кв.247а /ПИ с идентификатор 68134.705.1060/ не откриват данни за реституционни претенции. Съгласно удостоверение на районната администрация от 04.10.2018г. за този имот няма съставен акт за общинска собственост и в архива на районната администрация не се открива стар акт за държавна собственост, съставен до 01.06.1996г. Същевременно с административната преписка ответникът е представил Акт за частна общинска собственост № 1788/18.12.2018г. за ПИ с идентификатор 68134.705.1458 с площ от 776 кв.м, попадащ в УПИ X-1060, кв.247а по регулационния план на [населено място], местност „Х. С. – С.“. В графа „Номер и дата на съставени по-рано актове“ е посочен АОС № 0703/28.04.1999г. По делото също така е прието като доказателство писмо изх.№ РСЛ19-ДИ09-30/06.03.2019г. на кмета на Район „С.“-СО /л.100-101/, с което е поискал от областния управител на Област С. отписване на недвижим имот от актовете книги за държавна собственост, за който е съставен А. № 3213/01.06.1982г. Самият А. не е приложен по делото като съгласно изрично изявление на ответника, обективирано в придружителното писмо, с което по делото е представена административната преписка /л.5 по делото/, поради технически проблем преписката е представена съобразно установеното в системата. Към посоченото писмо на кмета на Район „С.“-СО са приложени документи, послужили за съставянето на А. – писмо на Направление „Държавни имоти“ при РНС „В. Л.“ /л.102/, с което на РРСП „Ремонт и експлоатация“, Район „В. Л.“ се изпраща акт № 11846 за новодържавен имот на [улица], отчужден от Б. А. С., М. И. С., Х. Д.П., В. В. С. и др., предоставен за управление и стопанисване на това предприятие. От писмо изх.№ Ф-424-02-125/19.04.1982г. на началника на Управление „Финанси“ на СНС /л.103 по делото/ и списък на л.104 по делото, се установява, че имотът, намиращ се в [населено място], [улица], представляващ имот пл.№ 1060, кв.247 по плана на м.“Х. С.“ е отчужден по реда на чл.100 З. /отм./ със Заповед № РД-34-1622/03.07.1981г. по рег. пр. № 21/1981г. за колектор, а обезщетението на собствениците е изплатено с пл.нар. от

30.03.1982г., за което те са уведомени с писмо от 01.04.1982г.

Съгласно удостоверение изх.№ ОА23-488/01.11.2018г., издадено от областния управител на Област С. /л.26 по делото/, за ПИ с идентификатор 68134.705.1060 с площ от 841 кв.м, номер по предходен план 1060, кв.247а, парцел X, с местонахождение [населено място], [улица]няма съставен акт за държавна собственост по реда на ЗДС от 1996г. Въпреки това по подаденото от жалбоподателя заявление от 25.08.2021г. не са предприети действия.

На 31.01.2022г. жалбоподателят е подал ново заявление до областния управител, заведено с вх.№ ОА23-1081 /л.28 по делото/, с което е поискал процедиране на преписката като е посочил, че по образуваната административна преписка вече бил подготвен проект на заповед за отписване на имота от актовете книги, но той не бил подписан от предишния областен управител. Предвид липсата на предприети действия и по това заявление жалбоподателят е подал заявление с вх.№ ОА23-4310/31.03.2022г. /л.29/, с което е поискал предприемане на фактически действия по деактуване на имота. Поради липсата на предприети действия и по това заявление жалбоподателят е сезирал съда с оспорване на бездействие на ответника по реда на чл.256 АПК.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.1 от Закона за държавната собственост /ЗДС/, имоти, неправилно актувани като държавна собственост, както и имоти, основанието за актуване на които е отпаднало, се отписват от актовете книги със заповед на областния управител и се предават на собственика като редът и начинът за отписване на актуваните имоти е регламентиран в чл.109, ал.1 и ал.2 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост /ППЗДС/. В разпоредбата на чл.112, ал.2 ППЗДС е посочено, че когато компетентният орган установи, че няма достатъчно доказателства за наличие на някое от условията за отписване от актовете книги по чл.108 или лицето, което е поискало отписването на имота, не може да докаже по безспорен начин правото си на собственост, той издава заповед за отказ от отписване.

В настоящия случай от доказателствата по делото се установи, че е формиран мълчалив отказ по чл.112, ал.2 ППЗДС, който съгласно константната съдебна практика не подлежи на обжалване – Определение № 5191/23.04.2021г. по адм.д. № 3882/2021г., Решение № 2955/13.03.2017г. по адм.д. № 2483/2016г., Решение № 2136/11.02.2020г. по описа на ВАС и др. Според посочената практика актовете по чл.78, ал.1 ЗДС не засягат права и законни интереси на трети лица, съответно заповедите, с които се актуват/деактуват имотите - държавна собственост, респективно отказите за издаването им, не съставляват индивидуални административни актове по смисъла на чл.21 АПК, поради което и не подлежат на съдебен контрол. Следователно единственият ред за защита на лице, което претендира собственост върху имот, за който е съставен А. и чието деактуване е отказано от областния управител, е този по оспорване на фактическо бездействие по чл.256 АПК – в този см. Решение № 10728/18.07.2011г. по адм. д. № 4949/2011г., Определение № 5672/12.05.2021г. по адм. д. № 4278/2021г., Решение № 13844/13.11.2018г. по адм. д. № 8838/2017г. на Върховния административен съд и др.

Съгласно разпоредбата на чл.256, ал.1 АПК бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните

административни актове. Съгласно ал.2 на с.р. неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона, подлежи на оспорване в 14-дневен срок от подаването на искане до органа за извършването му.

Предмет на защита по този ред са само задължения на административните органи, не и на частноправни субекти. Задълженията трябва да са само за фактически действия, като обхващат всички фактически действия, включително приравнените по чл.21, ал.4 на индивидуални административни актове и административните услуги по § 1, т. 2, б. "в" - "д" ЗАдм. Не са предмет на защита по този ред задълженията за волеизявления, т.е. за издаване на административни актове, тъй като защитата срещу тях се реализира по пътя на оспорване на мълчаливия отказ. Задълженията трябва да произтичат пряко от правната норма при настъпването на определен юридически факт, т.е. както възникването, така и съдържанието им не трябва да е опосредено от допълнително волеизявление (индивидуален или общ административен акт, съдебно решение, правна сделка). Не са предмет на защита по този ред задълженията, разпоредени с административен акт, съдебно решение или споразумение, тъй като тяхната защита е тази срещу отказ за принудително изпълнение - чл. 294 и сл.

Съдът, в настоящия му състав, споделя виждането, че очертаният предмет на защита по чл.256, ал.1 и ал.2 АПК е еднакъв, тъй като няма съдържателна разлика между задълженията, произтичащи от разпоредба на закон и тези, произтичащи от разпоредба на нормативен акт, доколкото законът също представлява нормативен акт – чл.3, ал.1 ЗНА. Отгук и правото на оспорване съдът намира, че може да бъде упражнено безсрочно, тъй като изпълнението на задължението на административния орган, произтичащо от разпоредба на нормативен акт, не се преклудира с изтичането на определен срок, защото само изпълнението, не и неизпълнението на задължението може да го погаси. Възприемането на обратната теза би означавало, че след изтичането на срока не би могло да се търси изпълнение на вмененото от закона задължение на административния орган и то се погасява.

Предвид изложеното съдът приема, че е сезиран с допустимо искане. Последното, разгледано по същество, е неоснователно, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.5, ал.2 и 3 ЗДС актът за държавна собственост е официален документ, съставен от длъжностно лице по ред и форма, определени в закона и няма правопораждащо действие, а само констатира наличието на право на собственост. Като официален писмен документ той се ползва с материална доказателствена сила относно удостоверените с него факти.

Официалните документи според тяхното съдържание са два вида: диспозитивни - в които е материализирано волеизявление и свидетелстващи - в които са удостоверени определени обстоятелства. Волеизявлението може да бъде действително или недействително, но документът, в който то е материализирано, не може да бъде недействителен, защото действителността е характеристика на волята. Техническият носител, на който тази воля е материализирана - документът, може да бъде истински или неистински. В акта за държавна собственост съставителят му не материализира свое волеизявление, а отразява факти с правно значение. Като такъв А. може да бъде истински или неистински, но не може да бъде недействителен - нищожен или унищожаем.

В случая искателят, чрез твърдения за незаконосъобразност на оспореното бездействие – неотписване на процесния имот от актовете книги по чл.108 ППЗДС,

поради липса на доказателства, че актуваният имот е държавна собственост, отрича истинността, респективно доказателствената сила на съставен акт за държавна собственост. Материалната доказателствена сила на А. обаче може да бъде оборена само по общия исков ред, съгласно чл.79, ал.3 ЗДС и чл.113 ППЗДС.

Отделно от това по делото е представен и Акт за частна общинска собственост за ПИ с идентификатор 68134.705.1458. Наличието на А. и АОС по делото представляват правоизключващо обстоятелство по отношение на искателя, съответно мотивират неоснователност на направеното от него искане. Едва след положително за него разрешаване на така очертания спор за материално право по общия ред, за ответника би възникнало задължението по чл.78, ал.1 ЗДС.

При този изход на спора на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер следва да бъде определен на 100 лева, на основание чл.143, ал.3 АПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 вр. чл.256, ал.3 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма] да бъде осъден областния управител на Област С. за издаде заповед за деактуване на ПИ с идентификатор 68134.705.1485 /стар идентификатор 68134.705.1060/, находящ се в [населено място], [улица], обективирано в жалба срещу бездействие на областния управител на Област С. по заявление с рег.№ ОА-23-11316/25.08.2021г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Областната администрация на Област С. сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: